

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **D. P.**, proti **žalovanému Finančnímu ředitelství v Hradci Králové** se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.12.2010, č.j. 6934/10-1300-608554, t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 7.12.2011, č.j. 6934/10-1300-608554, žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Finančního úřadu v Trutnově (dále jen „správce daně“), kterými mu byla za zdaňovací období třetí a čtvrté čtvrtletí roku 2006 a první až čtvrté čtvrtletí let 2007 a 2008 dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty v celkové výši 482.012,- Kč a dále sděleno penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 92.205,-Kč.

V jeho odůvodnění žalovaný za stěžejní odvolací námitku označil nesouhlas žalobce se stanovení daně podle pomůcek. Konstatoval, že povinností žalobce bylo mimo jiné prokázat správnost údajů obsažených v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty, která podal. Dle § 31 odst. 9 zákona č 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „daňový řád“) daňový subjekt prokazuje

všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Tato povinnost vyplývá rovněž z § 16 odst. 2 písm. c) citovaného zákona.

Žalovaný konstatoval, že správce daně v předmětné věci v rámci daňové kontroly za zdaňovací období za 3. a 4. čtvrtletí roku 2006 zjistil nesrovnalosti mezi žalobcem vykazovanou výší tržeb z prodeje zboží a výší obchodní přírážky vyčíslenou z předložených dokladů. Proto ho vyzval k předložení evidencí pro daňové účely ve smyslu § 100 zákona č. 235/2004 Sb., v platném znění (dále jen „zákon o DPH“), zápisu o zjištění skutečného stavu zásob, hmotného majetku, pohledávek a závazků k poslednímu dni kontrolovaného období, tj. k 31.12.2006, seznamu tzv. komisního zboží k začátku a konci kontrolovaného období, komisionářské smlouvy, dodacích listů. Této výzvě žalobce nevyhověl a při ústním jednání dne 12.10.2009 uvedl, že zápis nemá, neboť stav účetní vždy odpovídal stavu zásob v prodejně, za celé období podnikání si je vědom ztráty asi 20 kusů zboží (rukavic a čepic). V průběhu kontroly předložil pouze inventurní soupis zásob zboží ke konci kontrolovaného období tj. k 31.12.2006, k 1.1.2006 však inventurní soupis zásob zboží nepředložil s odůvodněním, že se mu data v počítači ztratila. Správci daně předložil „Směrnici pro poskytování slev pro rok 2006“, kde je uveden výčet poskytovaných slev a sdělil, že při opravách jízdních kol není účtována práce, pokud byly součástky zakoupeny v jeho prodejně. Žádnou evidenci, z níž by byly slevy patrné, však nedoložil. Pouze tvrdil, že ze sestavy „prodej dle položek k 31.12.2006“, jsou patrné ztráty, výprodeje a přehledy zboží, které se v roce 2006 vracelo. Dle tohoto soupisu, jak uvedl žalovaný, činila celková prodejní hodnota zboží 95% jeho celkové pořizovací ceny. Sestava zahrnuje totiž položky zboží, u nichž je uvedena pořizovací cena (viz. nákupní doklady), ale prodejní cena je buď nulová, nebo v haléřích či korunách. Přitom tyto položky tvoří přibližně 25% z celkového počtu v sestavě. Obchodní přírážka vyčíslená na základě této sestavy nemá tudíž dle žalovaného žádnou vypovídací hodnotu. Dne 3.12.2009 žalobce při ústním jednání uvedl, že se pokusí doplnit seznamy zboží prodaného pod cenou z důvodu poškození, ale žádné nové důkazy nepředložil a nepředložil ani žádnou evidenci zboží prodaného pod nákupní cenou z důvodu likvidace zásob. V zásobách žalobce evidoval zboží označené jako „komisní zboží“. Na výzvu správce daně uvedl, že v roce 2006 v zásobách evidoval komisní zboží od firmy SPORT KONCEPT, spol. s r.o. (dále jen „SPORT KONCEPT „) a tvrdil, že část zboží vrátil za sníženou cenu, resp. pod nákupní cenou, svá tvrzení ničím nedoložil. Správce daně přitom dle žalovaného zjistil, že v roce 2006 mu tato společnost do komisního prodeje zboží nedodala. Velmi obdobné nesrovnalosti zjistil správce daně za všechna zdaňovací období roku 2007 a 2008. Žalobce ani v těchto letech nedoložil inventarizaci zásob, rozsah a výši poskytovaných slev, hodnotu komisního zboží evidovaného na skladě, nedokázal vysvětlit rozpor mezi vykázanou výší uskutečněných zdanitelných plnění a výší obchodní přírážky zjištěnou z nákupních dokladů, nevysvětlil nesrovnalosti v evidenci zásob.

Z takové situace žalovaný dovodil, že první podmínka aplikace § 31 odst. 5 daňového řádu, tj. nesplnění některé ze zákonných povinností při dokazování na straně žalobce, byla v posuzovaném případě splněna. Žalobci byly jeho zákonné povinnosti známy, byl správcem daně poučen, co je povinen prokázat, z jakých konkrétních zákonných předpisů jeho povinnost vyplývá, a jaké jsou možné důsledky nesplnění důkazní povinnosti. Ve zprávě o daňové kontrole pak správce daně dle žalovaného podrobně rozebral, jaké důkazní prostředky požadoval, co bylo smyslem jejich předložení, jak prokazoval či spíše neprokazoval svá tvrzení.

Žalovaný shledal i splnění druhého předpokladu pro aplikaci citovaného ustanovení, neboť nesplnění zákonné povinnosti při dokazování mělo za následek, že v dané věci nebylo možno daňovou povinnost žalobce stanovit dokazováním. Přitom vycházel ze zásady, že i v případě nesplnění zákonné povinnosti plátcem má dokazování své místo, resp. že se v takovém případě musí správce daně pokusit o stanovení daňové povinnosti dokazováním, tj. postupem podle § 31 odst. 1 a 4 daňového řádu, neboť nelze automaticky dovozovat závěr o nemožnosti provedení dokazování v případě, kdy daňový subjekt prokazatelně nesplnil své zákonné povinnosti.

Ze správního spisu dle žalovaného vyplynulo, že v posuzovaném případě nebylo možné z žádných evidencí zjistit množství prodaného zboží v jednotlivých zdaňovacích obdobích, prodejní ceny ani slevy, tedy jednoznačně okolnosti, které se týkají daně na výstupu. Evidenci pro daňové účely nemohl správce daně porovnat se skladovou evidencí, v níž byla řada nesrovnalostí, které jsou popsány podrobně ve zprávě o daňové kontrole. Bez předložení průkazných evidencí a bez provedení zjištění skutečného stavu zásob nelze dle žalovaného žádným způsobem ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti, ani ověřit, zda přijatá zdanitelná plnění, u nichž si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně, byla použita k ekonomické činnosti. Správce daně si po celou dobu kontroly opatřoval důkazy, to ovšem neznamená, že daň bylo možné stanovit dokazováním. Naopak, správce daně postupoval v souladu s ust. § 31 odst. 6 daňového řádu, když z důvodu dostatečné spolehlivosti stanovení daňové povinnosti využil jako pomůcky mj. listinné doklady, zejména doklady o nákupu zboží. Žalovaný uzavřel, že správce daně nemohl stanovit daňovou povinnost dokazováním.

V závěru odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný konstatoval, že přezkoumal splnění povinností, které správci daně ukládá ust. § 46 odst. 3 daňového řádu a shledal, že správce daně při stanovení výše uskutečněných zdanitelných plnění použil vždy nejnižší hodnotu obchodní přírážky z rozpětí zjištěného pro daný sortiment zboží. Jiné výhody ze spisového materiálu nevyplývají. Uzavřel, že jako odvolací orgán, který zkoumá ve smyslu ust. § 50 odst. 5 daňového řádu zda správce daně dodržel zákonné podmínky pro přechod na pomůcky, je shledal naplněny.

Ve včas podané žalobě žalobce tvrdil, že napadeným rozhodnutím žalovaného a jemu předcházejícím rozhodnutím správce daně mu byly stanoveny

daňové povinnosti v rozporu se zákonem, tedy nesprávně, v důsledku čehož se snížil jeho majetek. Těmito rozhodnutími byl zasažen na svých veřejných subjektivních právech, proto se domáhal jejich ochrany. Požadoval přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, jeho zrušení i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Poukázal na znění ust. § 31 odst. 5 daňového řádu a konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z nichž vyplývá, že zákonodárcem je preferován způsob stanovení daňových povinností dokazováním. Jedině tam, kde objektivně není možné daň stanovit dokazováním, je na místě stanovovat daňové povinnosti pomůckami, tedy postupem podle ust. § 31 odst. 5 daňového řádu. V posuzovaném případě žalobce splnil své zákonem stanovené povinnosti při dokazování, pokud pochybil, jedná se o pochybení zcela marginální, umožňující vyčíslení daně dokazováním.

Žalobce namítal, že ho správce daně nebyl oprávněn vyzývat dle ust. § 31 odst. 9 daňového řádu k prokázání čehokoli ani mu ukládat úkoly ohledně analýzy dat. Nesouhlasil s výtkou správce daně, že neprokával, které konkrétní položky a s jakou konkrétní slevou prodal. Tvrdil, že taková povinnost ho nestíhá. Za rok prodal tisíce položek zboží a nemusí zvlášť evidovat ty, které prodal se slevou. Kromě toho v souladu se zákonnou úpravou evidoval denně své tržby i jednotlivé prodané kusy nad rámec povinností stanovených zákonem. Tyto evidence zásob i denní tržby (zpracované pokladním systémem) správci daně v průběhu daňového řízení poskytl a z nich je patrné, že řádně veškeré pořízené zboží zaevidoval v evidenci zásob, řádně ho prodal za ceny s obchodní přírážkou či za cenu se slevou, a toto prodané zboží řádně ze všech skladových karet v evidenci zásob odepsal. Vzhledem k tomu, že pokladním systémem vykázané tržby zcela korespondují s pořízeným a prodaným zbožím a zcela odpovídají tržbám vykázaným v daňové evidenci vedené podle § 7b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů v platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“), lze uzavřít, že žalobce tržby rozhodně nekrátil a vykázal je ve správné výši. Opak se správci daně ani žalovanému nepodařilo prokázat jediným konkrétním důkazem. Odmítnutí správnosti vykázaných tržeb označil za typický projev úřednické zvůle. Závěry správce daně i žalovaného dle žalobce následně nekriticky vycházejí z premisy, že veškeré zboží musí být prodáno s průměrnou marží v oboru. Pronásobením pořízeného zboží průměrnou marží nutně musel správce daně dojít k jiné výši tržeb, než kterou žalobce vykázal ve své daňové evidenci. To však nemůže být považováno za důkaz krácení tržeb a už vůbec ne za rozpor v evidencích, jak se snaží podsunout žalovaný.

Podle žalobce se žalovaný i správce daně snaží navodit dojem, že existuje rozpor mezi vykazovanou výší tržeb z prodeje zboží a výší obchodní přírážky vyčíslenou na jednotlivých předložených dokladech. Žalobce si totiž pečlivě na většinu dokladů o nákupech psal jím stanovené optimální prodejní ceny, ty však byly měněny podle vývoje na trhu. Veškeré tržby byly řádně zachyceny přes pokladní systém a veškeré prodeje jsou patrné z jednotlivých skladových karet, včetně cen, za které byly tyto prodeje realizovány.

Žalobce dále namítal, že ho nestíhá povinnost předložit inventurní soupisy zásob zboží k 1.1.2006. Odkázal na ust. § 7b odst. 4 zákona o daních z příjmů, podle něhož byl povinen zjistit skutečný stav zásob k poslednímu dni zdaňovacího období. To učinil v roce 2005 a na tento stav ve svých evidencích řádně navázal. Skutečnost, že neměl k dispozici inventurní soupis k 31.12.2005, mu nemůže být přičítáno k tíži, neboť toto zdaňovací období již nebylo možné kontrolovat pro marné uplynutí prekluzivní lhůty. Proto ani nemusel takovou písemnost archivovat. Nadto inventurní stav zboží k 31.12.2005 nemá žádný přímý vliv na zkoumané daňové povinnosti žalobce v letech 2006, 2007 a 2008. Žalobce totiž eviduje své příjmy a výdaje v daňové evidenci, v níž se nakoupené zboží stává výdajem v okamžiku pořízení bez ohledu na to, kdy je fakticky prodáno. Za všechna zdaňovací období měl žalobce vždy přesný přehled o počátečním, průběžném i konečném stavu zásob. To správce daně věděl a tyto údaje měl k dispozici. Přepjatě formalisticky však trval na samostatné listině o počátečním a konečném stavu zásob. Žalobce zdůraznil, že provozoval krámk se sportovním zbožím o rozloze 30 m², kde sám prodával. Množství skladovaného zboží nevyžadovalo složité inventurní soupisy a zjišťování skutečného stavu, který měl žalobce každý den na očích a žádné rozdíly mezi skutečným a evidenčním stavem zásob mu nevznikly. Výjimkou je řádově několik kusů zboží, které použil pro vlastní potřebu. K tomuto pochybení se v průběhu daňového řízení sám a dobrovolně přiznal a hodnota takto použitého zboží je zanedbatelná. O toto spotřebované zboží měl být žalobci základ daně upraven.

Slevy na zboží jsou dle žalobce doloženy evidencí zásob a jednotlivými skladovými kartami, na každé je uvedeno, kdy žalobce zboží nakoupil a kdy a za jakou cenu jej prodal. Podle žalobce v jeho případě, s ohledem na vedení daňové evidence, kdy veškeré nákupy zboží snižují jako náklad jeho základ, nemá ocenění zboží na jednotlivých skladových kartách žádný relevantní vliv na jeho daňové povinnosti.

Žalobce vyslovil přesvědčení, že neporušil žádný předpis, když evidoval na skladových kartách zároveň zboží vlastní i zboží svěřené do komisního prodeje. Realizoval jen svoji povinnost evidovat zásoby.

Tvrzení žalovaného, že nebylo možné z žádných evidencí zjistit množství prodaného zboží v jednotlivých zdaňovacích obdobích, prodejní ceny ani slevy, označil žalobce za nepravdivé. Uvedl, že poskytl správci daně svou evidenci zásob, skladové karty, výpisy denních tržeb z pokladního systému, kde jsou evidovány dokonce i jednotlivé konkrétní prodeje. Z těchto evidencí je vše potřebné zcela patrné. Ze záznamů, které žalobce poskytl při daňové kontrole je možné nade vší pochybnost přesně stanovit množství prodaného zboží v jednotlivých zdaňovacích obdobích, jeho prodejní ceny a tedy i slevy a jednoznačně tak kvantifikovat základ daně a daň na výstupu.

Dále se žalobce zaměřil na jednotlivá zdaňovací období. K třetímu a čtvrtému čtvrtletí roku 2006 uvedl, že správce daně posuzoval všechna zdaňovací období roku

2006 podle pomůcek, v důsledku čehož dospěl k nesprávným výsledkům. Předně nepřihlédl k faktu, že žalobce evidoval v rámci evidence zásob i zásoby, které měl v komisním prodeji a to v souladu s platnou právní úpravou. Ve světle toho, že žalobce v průběhu roku 2006 i let dalších neprodané zboží jeho vlastníkům vracel nebo mu bylo dobropisováno (to v případě, že na něj přešlo vlastnictví), velké množství ze zboží evidovaného v počátečních stavech zboží neprodal, ale vrátil. V důsledku toho ani nemohl ze změny stavu zásob realizovat příjmy, které správce daně ve svých tabulkách předpokládá. Ten totiž vzal počáteční stav zásob, ke kterému přičetl v průběhu roku pořízené zboží. Od tohoto čísla odečetl konečný stav zásob a nesprávně usoudil, že tento rozdíl je prodané zboží. Výsledná číslíce je významně zkreslena o zboží, které sice bylo zahrnuto v počátečním stavu zboží, ale jako neprodané bylo vráceno dodavatelům. K této zásadní výhodě správce daně při stanovení daně podle pomůcek u žalobce nepřihlédl, byť mu byla známa a v řízení vyšla najevo, čímž žalobce významně poškodil.

Dále si dle žalobce správce daně zcela svévolně stanovil počáteční stav zásob v roce 2006 a jeho rozložení do druhů sortimentů. Žalobce vedl evidenci zásob a stav k 1.1.2006 je patrný z jednotlivých skladových karet, které správce daně v průběhu daňové kontroly měl k dispozici. Při svých úvahách měl počáteční stav zásob vzít z evidencí žalobce, neboť nebyl v řízení zjištěn jediný důkaz, který by nesprávnost údajů v evidenci zásob žalobce jakkoliv prokázal.

Dle žalobce správce daně nepřihlédl k výhodně svědčící pro něj, když mu nepřiznal slevy zboží na bicykly, na jejich součásti jako jsou kola, rámy a na ostatní zboží. Není totiž žádný důvod slevu na sezónní výprodeje v těchto druzích zboží nepřiznat, na rozdíl od oblečení, holí a brýlí, lyží a vázání.

Stejně výhrady jako uplatnil žalobce proti stanovení daně za třetí a čtvrté čtvrtletí roku 2006 uplatnil i ohledně postupu správce daně i žalovaného při stanovení daně za roky 2007 a 2008. Dále připustil, že v roce 2007 použil pro svoji potřebu dvoje lyže v ceně 2.251,- Kč bez DPH a v roce 2008 set blizzard v ceně 4.028,11 Kč bez DPH, kolo v ceně 40.114,82 Kč bez DPH a bicykl v ceně 35.290,50 Kč bez DPH. Správce daně zdanil podle pomůcek veškeré nakoupené zásoby, tedy včetně zboží shora jmenovaného. Žalobce tak při stanovení daně poškodil tím, že daň stanovil nesprávně vyšší za všechna uvedená zdaňovací období v důsledku toho, že nepřihlédl v řízení ke zjištěným výhodám pro žalobce.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a konstatoval, že lhůta pro dodatečné vyměření daně je zachována.

Při jednání před soudem setrvaly obě strany sporu na svých stanoviscích i procesních návrzích. Zástupce žalobce zdůraznil, že nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, dané v ust. § 31 odst. 5 daňového řádu. Správce daně při použití pomůcek vykročil mimo meze stanovené zákonem. Konečně

namítal, že žalobci nebyly v rozporu se zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu přiznány výhody.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen "s.ř.s."), shledal žalobu částečně důvodnou, když dospěl k závěru, že žalovaný nehodnotil počítačové sestavy předložené žalobcem z hlediska jejich průkaznosti, ani neuvedl, v čem odporují ust. § 7b zákona 586/1992 S., o daních z příjmů a proč z údajů v nich uvedených žalovaný nevycházel. Napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a svým rozsudkem ze dne 23.6.2011, č.j. 31 Af 19/2011-34 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný napadl rozsudek krajského soud kasační stížností a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2.11.2011, č.j. 1 Afs 61/2011-66, rozsudek krajského soud zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Především hodnotil, zda závěr krajského soud o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného je správný či nikoliv. Odkázal na dosavadní judikaturu NSS (rozsudek ze dne 28.3.2007, č.j. 2 As 36/2006-102, ze dne 4.12.2003, č.j. 2 Ads 58/2003-75).

Připomněl obsah zprávy o daňové kontrole v části, kde se správce daně vyjádřil k počítačovým sestavám „Prodej položek“, a kde uvedl, že *„sestavy zahrnují i položky zboží, u nichž je uvedena skutečná pořizovací cena, ale cena prodejní je buď nulová nebo řádově v haléřích či korunách. Tyto položky tvořily cca 25 % z celkového počtu položek v sestavě. Správce daně uzavřel, že celková výše obchodní přírážky vyčíslená tímto způsobem, která tvořila 95 % celkové pořizovací ceny zboží v kontrolovaných obdobích roku 2006 (resp. 74,2 % v roce 2007 a 56,9 % v roce 2008), nemá vypovídací hodnotu. Správce daně porovnal skutečnou prodejní hodnotu a skutečnou skladovou hodnotu u namátkou vybraných položek v předložené sestavě a naopak zjistil, že se výše obchodní přírážky pohybuje v rozmezí zjištěném z prvotních dokladů o nákupu zboží (kde byly vedle nákupní ceny poznamenány i ceny prodejní) a z předložených dokladů o prodeji.“*

V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 7.12.2010 se dle Nejvyššího správního soudu žalovaný vyjádřil nejprve k otázce nepřezkoumatelnosti vydaných platebních výměrů, dále pak hodnotil námitky týkající se naplnění zákonných předpokladů pro stanovení daně podle pomůcek. Dospěl k závěru, že v projednávaném případě došlo k porušení povinností daňového subjektu při dokazování a z toho vyplývající nemožnosti stanovit daň dokazováním; proto žalovaný odvolání zamítl. Na straně 3 napadeného rozhodnutí ve vztahu k počítačovým sestavám výslovně uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že ze sestavy -prodej dle položek k 31.12.2006 - jsou patrné ztráty, výprodeje a přehledy zboží, které se v roce 2006 vracelo. Konstatoval, že *„[d]le tohoto soupisu činila celková prodejní hodnota zboží 95 % celkové pořizovací ceny zboží. Sestava zahrnuje totiž položky zboží, u nichž je uvedena pořizovací cena (viz nákupní*

doklady), ale prodejní cena je buď nulová, nebo v haléřích či korunách. Přitom tyto položky tvoří přibližně 25 % z celkového počtu v sestavě. Obchodní přírážka vyčíslená na základě této sestavy nemá tudíž žádnou vypovídací hodnotu.“ Dále Nejvyšší správní soud poukázal na stranu 4 napadeného rozhodnutí kde žalovaný „s odkazem na podrobnou zprávu o daňové kontrole uzavřel, že v posuzovaném případě nebylo možné z žádných evidencí zjistit množství prodaného zboží v jednotlivých zdaňovacích obdobích, prodejní ceny ani slevy, tj. okolnosti týkající se daně na výstupu. Evidenci pro daňové účely nebylo možné porovnat se skladovou evidencí, neboť v té byla řada nesrovnalostí. Bez předložení průkazných evidencí a bez zjištění skutečného stavu zásob pak nebylo možné ověřit skutečnosti rozhodné pro stanovení daňové povinnosti. Závěrem žalovaný posoudil, zda správce daně přihlédl ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt (§ 46 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků)“.

Z popsaného průběhu daňového řízení a s odkazem na shora citovanou judikaturu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů netrpí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí přesvědčivě popisuje dosavadní průběh a výsledek daňového řízení. Je z něj zřejmé, že správce daně se naplněním zákonných předpokladů pro stanovení daně podle pomůcek (§ 31 odst. 5 zákona) zabýval a řádně a dostatečně reagoval na odvolací námitky žalobce a v souladu s § 46 odst. 3 zákona přezkoumal, zda správce daně přihlédl k výhodám vyplývajícím pro žalobce. Reagoval tak na všechny námitky uplatněné v odvolání a vysvětlil, z jakých důvodů považuje argumentaci žalobce za nedůvodnou. Rozsah odvolacího přezkumu odpovídá zákonným požadavkům upraveným v § 50 odst. 5 daňového řádu.

Nejvyšší správní soud sice přisvědčil žalobci, že v souladu s právními závěry vyslovenými v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, publikovaného pod č. 1742/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz, je žalobce „oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl“, připomněl však, že rozšířený senát současně upozornil, že „žalobce zajisté nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl.“ Z povahy věci je tak dle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že žalobce v předmětném žalobním řízení nemůže úspěšně namítat nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z důvodu, že se podrobně nevyjádřil k otázce, která nebyla předmětem odvolání, je-li jinak zřejmé, že rozhodnutí správce daně bylo přezkoumáno jak v rozsahu námitek uplatněných v odvolání, tak v rozsahu požadovaném příslušným právním předpisem (§ 50 odst. 5 daňového řádu).

Krajský soud, vázán ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v této věci, přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu dalších v žalobě uplatněných námitek a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Ze správního spisu vyplývá, že správce daně na základě zjištění učiněných při kontrole daně z příjmů zahájil u žalobce dne 24.9.2009 daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2006, 2007 a 2008. Zároveň vyzval žalobce k prokázání, že veškeré příjmy byly evidovány úplným a správným způsobem a základ daně a daň byly v daňovém přiznání vykázány v úplné a správné výši. Dále žádal, aby předložil evidenci pro daňové účely dle § 100 zákona o DPH, zápis o ověření stavu zásob, hmotného majetku, pohledávek a závazků k 31.12.2006 a předložil seznam komisního zboží. V odůvodnění výzvy podrobně popsal dosud učiněná zjištění a důvody, které ho vedly k vyžádání dalších podkladů. Reakci žalobce na uvedenou výzvu zapsal správce daně dne 12.10.2009 do protokolu. Ten uvedl, že není schopen předložit inventuru ke dni 31.12.2005, neboť mu na podzim roku 2005 vyhořel počítač a všechna data se mu ztratila. Tvrdil, že skutečně zjištěný stav zásob k poslednímu dni roku 2006 se shodoval se stavem účetním, zápis o tom však nevyhotovil. Dále připustil, že není schopen vyčíslit hodnotu zboží přijatého do komise, neboť skladovou evidenci o něm vedl chybně. Předložil správci daně soupis nazvaný „Evidence prodeje zboží“, kterým prokazoval ztráty, výprodeje a přehledy zboží, které se v roce 2006 vracelo a směrnici pro poskytování slev a výprodej zboží. V průběhu daňové kontroly žalobce správci daně sdělil, že v roce 2006 přijal do komise zboží od společnosti SPORT KONCEPT v roce 2007 od stejné společnosti a od společnosti WARP, s.r.o., (dále jen „WARP“) a v roce 2008 přijal do komise zboží od společností DELDEY SPORT, s.r.o., (dále jen DELDEY SPORT“) a WARP. Spolupráci se žalobcem potvrdil zástupce společnosti SPORT KONCEPT J. S. a předložil soupis vydaných faktur a dobropisů. Se žalobcem neměl uzavřenou smlouvu o komisním prodeji. Společnost WARP předložila komisionářskou smlouvu uzavřenou se žalobcem dne 24.10.2008, potvrdila však, že žalobci předala do komisního prodeje zboží již 28.12.2007. Správní spis dále obsahuje počítačové soubory označené jako „Daňová evidence za období od 1.1. do 31.12.2006“, „Závazky ke dni 31.12.2006“, „Zůstatková soupiska zásob ke dni 31.12.2006“ (přepsán původní datum 2005), „Nákup zboží - obchodní přírážka za rok 2006“ včetně dvou faktur od společnosti LOM TRADING, spol. s r.o., a jedné od společnosti Český ráj OUTDOOT SPORT s.r.o. a dále kopie dokladů za prodej zboží hrazený kreditními kartami. Stejně počítačové sestavy předložil žalobce i za roky 2007 a 2008.

Žalobce v žalobě především tvrdí, že splnil své zákonem stanovené povinnosti při dokazování, pokud pochybil, jedná se o pochybení zcela zanedbatelná, umožňující stanovení daně dokazováním.

Krajský soud s ohledem na uplatněné žalobní námitky zkoumal, zda jsou splněny podmínky pro postup dle ust. § 31 odst. 5 daňového řádu. Dle citovaného ustanovení nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním podle odstavců 1 až 4, je správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem.

Jak stanoví § 31 odst. 9 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Aby mohl správce daně v souladu s ust. § 16 daňového řádu prověřit, zda žalovaný v daňovém přiznání vykázal základ daně a daň v souladu se zákonem, musí mít kontrolované evidence dostatečnou vypovídací schopnost. Zákon o daních z příjmů v ust. § 7b stanoví, že daňová evidence zajišťuje zjištění základu daně z příjmů a obsahuje údaje o a) příjmech a výdajích, v členění potřebném pro zjištění základu daně, b) majetku a závazcích. Podle odst. 2 citovaného ustanovení pro obsahové vymezení složek majetku v daňové evidenci se použijí zvláštní právní předpisy o účetnictví, není-li dále stanoveno jinak. Zjištění skutečného stavu zásob, hmotného majetku, pohledávek a závazků provede poplatník k poslednímu dni zdaňovacího období. O tomto zjištění provede zápis. O případné rozdíly upraví základ daně podle § 24 a 25 (odst. 4 citovaného ustanovení).

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce v průběhu daňové kontroly předložil správci daně inventurní soupisy zásob k poslednímu dni kontrolovaných zdaňovacích období, ty však neporovnal se stavem účetním a neprovedl tak zákonem předepsanou inventarizaci. Je proto nepochybné, že chybí dostatek podkladů k závěru, zda bylo (nebo nebylo, jak tvrdí žalobce) třeba případné inventarizační rozdíly ovlivňující základ daně vypořádat. Pouhé tvrzení žalobce, že množství skladovaného zboží nevyžadovalo složité inventurní soupisy a zjišťování skutečného stavu, neboť skutečný stav měl žalobce každý den na očích a žádné rozdíly mezi skutečným a evidenčním stavem zásob mu nevznikly, nemůže nahradit postupy, které mu ukládá ust. § 7b zákona o daních z příjmů. Žalobce citovaná ustanovení zákona porušil a znemožnil tak správci daně zjistit, zda vykázaný stav zásob k 1.1. a k 31.12. kontrolovaných zdaňovacích období, odpovídal skutečnosti a shodoval se se stavem vykázaným v účetnictví. Se žalobcem proto nelze souhlasit pokud tvrdí, že požadavek správce daně a žalovaného na dodržení postupů uložených v ust. § 75b odst. 2 zákona o daních z příjmů je přepjatým formalizmem.

Žalobce v souvislosti s povinností provádět ve smyslu ust. § 7b odst. 2 zákona o daních z příjmů inventarizace majetku a závazků namítal, že ho povinnost předložit inventurní soupisy zásob zboží k 1.1.2006 nestíhá, neboť ve smyslu ust. § 7b odst. 4 citovaného zákona zdaňovací období roku 2005 již nebylo možné kontrolovat pro marné uplynutí prekluzivní lhůty, proto ani nemusel takovou písemnost archivovat. Skutečný stav zásob zjišťoval k 31.12.2005 a zjištěný stav zapsal do svých účetních knih a ve svých evidencích na takto zjištěný stav řádně navázal.

I když dle ust. § 7b odst. 5 zákona o daních z příjmů je poplatník povinen uschovávat daňovou evidenci za všechna zdaňovací období, pro která neskončila lhůta pro vyměření daně stanovená tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem, a pro rok 2005 ke dni zahájení daňové kontroly na rok 2006 již tato lhůta uplynula, a to dne 31.12.2008, žalobce byl povinen prokázat stav zásob a majetku ke

dni 1.1.2006 a mohl tak učinit inventarizací k 31.12.2005, kterou, s ohledem na své důkazní povinnosti vztahující se k roku 2006, měl zachovat. Pokud takový doklad nepředložil, neunesl důkazní břemeno ohledně stav zásob k 1.1.2006 a tento nedostatek nelze nahradit pouhým tvrzením, že na stav zjištěný k 31.12.2005 ve svých evidencích navázal. Protože neměl k dispozici řádně provedené inventarizace k 1.1.2006 ani k 31.12.2006, nemohl správce daně zkontrolovat správnost žalobcem vykazovaného obratu.

Žalobce v žalobě opakovaně tvrdí, že vedl řádnou skladovou evidenci a ve správním spise jsou založeny počítačové sestavy, které obsahují evidenci zásob, stejně tak denní tržby (zpracované pokladním systémem). Z těchto podkladů lze dle žalobce zjistit, že veškeré zboží řádně prodal za ceny s obchodní přírůžkou či za cenou se slevou a toto prodané zboží řádně ze všech skladových karet v evidenci zásob odepsal. Pokladním systémem vykázané tržby zcela korespondují s pořízeným a prodaným zbožím a zcela odpovídají tržbám vykázaným v daňové evidenci vedené podle § 7b zákona o daních z příjmů. Dle žalobce se žalovaný s průkazností těchto evidencí nevypořádal. K této námitce krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, jak je ohledně této otázky vyjádřil ve svém rozhodnutí ze dne 2.11.2011, č.j. 1 Afs 61/20011-66.

Pro dokreslení přesnosti vedení těchto evidencí a tedy i jejich vypovídací hodnoty poukazuje krajský soud na namátkově vybrané skladové karty, kde např. položka 0166 vykazuje v roce 2006 první pohyb -1 Ks a zůstatek 0, aniž tato sestava vykazuje stav zásob k 31.12.2005 (nebo 1.1.2006), v průběhu roku 2008 vykazuje opakovaně záporný zůstatek v kusech i korunách a konečný zůstatek v roce 2008 je vykázan v množství -2 ks v hodnotě -2580 Kč. Stejně nejasnosti vykazují a další skladové karty (položka 0081 v roce 2008 vykazuje zůstatek 0 v hodnotě -140.81 Kč, položka 0357 vykazuje v roce 2008 zůstatek 0 v hodnotě 15384.67 Kč, položka 0614 vykazuje pohyby jen v roce 2006 a ke konci roku 2006 vykazuje stav zásob 0 v zůstatkové hodnotě 0 a skladové hodnotě 392.69 Kč). Počáteční stav zásob chybí prakticky na všech skladových kartách. Skladové karty k položce 0332 jsou v evidenci dvě a to pro bundu Snow Moris a pro bundu Whinterpark, vykazují identický pohyb v množství a cenách i datech nákupu. Navíc prvních sedm zaznamenaných pohybů se mělo uskutečnit v roce 2008, poslední pohyb je datován dnem 6.3.2006. Nezbyvá tedy než se ztotožnit se závěry žalovaného, že zmíněné skladové karty neobsahují záznamy o počátečním stavu zásob, o provedené inventarizaci a vypořádání inventarizačních rozdílů za každé zdaňovací období. Chyby, které skladová evidence vykazuje podporují správnost závěrů žalovaného, že žalobce neprokázal správnost a úplnost vykázaných příjmů.

Žalobce dále nesouhlasil se závěry správce daně a žalovaného, že neprokázal, které konkrétní položky s jakou konkrétní slevou prodal.

Krajský soud musí přisvědčit žalobci, že mu zákon přímo neukládá samostatně evidovat slevy poskytnuté na prodávaném zboží. Pokud by však vedl

skladovou evidenci přehledným způsobem, který by jednoznačně vykazoval ke kterému datu a jaký počet konkrétního zboží podobil slevě, dostál by zákonným požadavkům. Krajský soud se v tomto případě přiklonil k závěru, že žalobce nevedl daňovou evidenci tak, jak mu ukládá ust. § 7b zákona o daních z příjmů. Citované ustanovení sice formu daňové evidence nepředepisuje, existují však nepochybně základní pravidla, která je nutno dodržet při jejím vedení. Daňová evidence je založena, obdobně jako jednoduché účetnictví, na sledování příjmů a výdajů, a to v členění potřebném pro zjištění základu daně a pro průkazné doložení stavů majetku a závazků. V § 7b se dále stanoví povinnost ověření skutečného stavu zásob, hmotného majetku a pohledávek a závazků k poslednímu dni zdaňovacího období a povinnost archivace dokladů po dobu stanovenou zákonem o daních z příjmů, resp. zákonem o archivaci. Z uvedeného je zřejmé, že daňová evidence je obdobou jednoduchého účetnictví s tím rozdílem, že zákon vymezuje pouze její obsah, nikoliv způsob jejího vedení. Avšak i jednodušší vedení daňové evidence ve srovnání s jednoduchým účetnictvím má své hranice. Je nutno si uvědomit, že důkazní břemeno podle daňového řádu je stále na straně daňového poplatníka a že tudíž i daňová evidence (podobně jako jednoduché účetnictví) musí splňovat z hlediska členění údajů a průkaznosti zápisů požadavky daňových zákonů, případně jiných právních předpisů (např. zákonů o sociálním a zdravotním pojištění, zákona o archivaci, zákona o statistice apod.). Podle krajského soudu i při nejmenších požadavcích na rozsah jejího vedení z ní musí být seznatelné nejenom jaké výdaje ve sledovaném období žalobce vynaložil na dosažení, zajištění a udržení příjmů (viz § 24 zákona o daních z příjmů) a jaké příjmy vykázal, ale také jestli tyto příjmy byly vykázány ve správné výši.“ Žalobce na přijatých fakturách u jednotlivých druhů dodaného zboží uvedl obchodní přírážky. Když správce daně přepočítal obrát skladovaného zboží na takto zjištěné prodejní ceny, žalobcem vykazovaná tržba této výše nedosahovala.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že v předložené evidenci lze vysledovat ke kterému datu a jaký počet zboží prodal a za jakou cenu. Dle krajského soudu by daňová evidence - konkrétně pak skladová evidence u nákupu a prodeje zboží - vedená dle shora popsaných zásad, měla kromě označení zboží a jeho počtu, obsahovat i nákupní a prodejní ceny. V případě přecenění (ať směrem nahoru nebo dolů) proti původně stanovené prodejní ceně v době dodání zboží, by měla obsahovat nejen nově stanovenou cenu ale i údaje o počtu kusů zboží k okamžiku jeho přecenění. Takto žalobce přecenění zboží nevykazoval. Pro ilustraci lze nabídnout jeden z případů prodeje zboží za odlišné ceny. Žalobce nakoupil dne 2.11.2006 od společnosti LOM TRADING spol. s r.o. mimo jiné 5 ks kalhot brico thunderbay lady za cenu 1.580,- Kč bez DPH a připsal si k nim cenu prodejní ve výši 2.850,- Kč. Dne 28.12.2006 za tuto cenu prodal jeden kus kalhot, dne 26.12.2006, prodal stejné kalhoty za cenu 2.422.50 a dne 29.12.2006 za cenu 2.565,- Kč (viz doklady o platbách kartou). Uvedený pohyb cen rozhodně nesvědčí o tom, že by žalobce logickým a vysvětlitelným způsobem reagoval na výkyvy nabídky a poptávky. Pohyb cen jednoho zboží v rozmezí pěti dnů, napřed dolů a pak naopak nahoru, i když nijak dramaticky, spíše svědčí o tom, že žalobce jednal v určování cen zboží, za které prodával, značně chaoticky. V předložené evidenci ani na prodejním dokladu není uvedeno, že se jedná o poskytnutou slevu. Z uvedeného lze usuzovat na

nedostatečně vedenou evidenci a zásadní nedostatky v postupu přeceňování případně poskytování slev. Tento popsany stav odpovídá i na další tvrzení žalobce, že ceny připsané na fakturách, ze kterých správce daně a žalovaný vycházeli, jsou pouze hypotetické. Žalobce za ceny, které si na fakturách připsal jako ceny prodejní skutečně zboží prodával, nejednalo se tedy o ceny nerealizovatelné, jak se nyní snaží žalobce tvrdit. Tržby získané prodejem na karty o tom nepochybně svědčí. Pokud žalobce tyto ceny označil jako pouhou touhu prodávajícího takovou cenu realizovat, jeví se toto jeho tvrzení jako účelové. Žalobce neměl důvod vyjadřovat vpisováním prodejních cen na dodací listy pouhá přání ale je naopak zcela logické, že obchodník určuje ceny dle vlastních zkušeností s cenami na trhu. Pro úvahy typu pouhých nesplnitelných přání není v podnikání místo.

Dle názoru krajského soudu by daňová evidence - konkrétně pak skladová evidence u nákupu a prodeje zboží - vedená dle shora popsanych zásad, měla kromě označení zboží a jeho počtů, obsahovat i nákupní a prodejní ceny. V případě přecenění (ať směrem nahoru nebo dolů) proti původně stanovené prodejní ceně v době dodání zboží, by měla obsahovat nejen nově stanovenou cenu ale i údaje o počtu kusů zboží k okamžiku jeho přecenění. Způsob, jakým takovou evidenci žalobce povede je na něm. I když se žalobce dovolává zmíněných evidencí, které předložil správci daně, netvrdí, že by vedl skladovou evidenci shora naznačeným způsobem.

Žalobce v další žalobní námitce nesdílel názor žalovaného, že pochybil, když evidoval na skladových kartách zároveň zboží vlastní i zboží svěřené do komisního prodeje.

Pokud jde o rok 2006 krajský soud hodnotí tuto námitku jako nepatřičnou. Dle tvrzení žalobce mu v roce 2006 dodala zboží do komisního prodeje společnost SPORT KONCEPT. V odpovědi na výzvu správce daně k součinnosti zástupce této společnosti pan J. S. potvrdil obchodní styk se žalobcem a předložil soupis všech uskutečněných obchodů, předání zboží do komisního prodeje však výslovně nepotvrdil. Z podkladů, které se těchto obchodů týkaly a jsou založeny ve správním spise, nelze dovodit, že společnost SPORT KONCEPT dodala žalobci uvedené zboží do komisního prodeje. Předání zboží do komisního prodeje potvrdila společnost WARP, jednalo se však pouze o jeden převod zboží uskutečněný dne 28.12.2007. V roce 2008 přijal žalobce do komise zboží od společností DELDEY SPORT a WARP, samostatnou evidenci zboží převzatého do komisního prodeje vedl až od 30.4.2008. Zůstatková soupiska zásob komisního zboží neodpovídala údajům, vykázaným dodavateli komisního zboží. Pokud jde o evidenci zboží převzatého do komisního prodeje krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že takové zboží nevlastní žalobce, jeho cenu proto nemůže zahrnout do nákladů. Do příjmů měl zahrnout pouze zisk z prodeje zboží svěřeného do komise, tedy rozdíl mezi cenou, za kterou bylo zboží poskytnuto a cenou za kterou zboží prodal. Jeho povinností bylo vést evidenci zboží svěřeného do komise odděleně od skladové evidence vlastního zboží. Pokud tak žalobce nepostupoval, porušil zákon. Ve svém důsledku pak tento chybný postup

při evidenci zboží převzatého do komisního prodeje může ovlivnit i stav zásob. Na tuto skutečnost žalobce v žalobě sám poukazuje, nemůže však vytýkat správci daně, že k těmto okolnostem nepřihlédl, když chybným vedením daňové evidence správci daně znemožnil oddělit zboží v komisním prodeji od zboží ve vlastnictví žalobce.

Žalobce dále namítal, že správce daně zcela svévolně stanovil počáteční stav zásob v roce 2006 a jeho rozložení do druhů sortimentů. Jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 18.2.201, čj. 719/10/268930608379, (podklad pro stanovení daně podle pomůcek), pro stanovení počátečního stavu roku 2006 vzal správce daně za základ obratovou soupisku zásob k 31.12.2006 a objem zásob k 1.1.2006 rozdělil podle zjištěných podílů jednotlivých druhů zásob z obratové soupisky na konci zdaňovacího období. Při stanovení základu daně za zdaňovací období roku 2007 navázal v členění sortimentu na konečný stav roku 2006 a stejně postupoval i v roce 2008, kdy navázal na údaje roku 2007. Žalobce tuto námitku blíže nerozvedl a nespecifikoval, v čem se správce daně a žalovaný mýlili, krajský soud se proto k této námitce nemůže blíže vyjádřit a zkontrolovat její oprávněnost. Pokládá však za vhodné připomenout, že pokud žalobcem vedená daňová evidence vykazovala vady, které bránily stanovení daně dokazováním, musí také přijmout skutečnost, že pomůcky ve své podstatě představují pouze kvalifikovaný odhad relevantních skutečností na základě správci daně známých informací o daňovém subjektu získaných v průběhu daňové kontroly.

Žalobce se cítil být poškozený tím, že správce daně nepřihlédl k výhodně svědčící pro něj, když mu nepřiznal slevy zboží na bicykly, na jejich součásti jako jsou kola, rámy a na ostatní zboží. Především je krajský soud názoru, že slevy na zboží se promítají do základu daně a nejsou tedy výhodou ve smyslu ust. § 46 odst. 3 daňového řádu. Navíc poskytnutých slev, jejich rozsahu a výše bylo zhodnoceno shora. Bylo zcela na rozhodnutí a obchodní úvaze žalobce kdy a na jaké zboží poskytl slevy, nicméně bylo zároveň jeho povinností o takových slevách provést záznam v evidenci tak, aby bylo možné zkontrolovat správnost vykázaných příjmů a následně i přiznaného základu daně a daně. Takovou evidenci žalobce zjevně nevedl. Jak správce daně postupoval při stanovení základu daně pak jednoznačně vypovídá shora citovaný úřední záznam ze dne 18.2.2010, který byl podkladem pro stanovení daně podle pomůcek. Jsou v něm uvedeny jednotlivé druhy zboží a k nim uznané slevy a zároveň označeny subjekty, u nichž správce daně šetřil právě výši a rozsah poskytovaných slev. Žalobce takto stanovené slevy sice napadá, nicméně nepředložil ani nenavrhl žádný důkaz, který by jeho tvrzení o chybách v použitých pomůckách potvrdil.

Konečně žalobce namítal, že správce daně nepřihlédl jako k výhodě svědčící v jeho prospěch k tomu, že žalobce evidoval v zásobách i cizí zboží, které později zaplatil nebo vrátil tomu, kdo mu je svěřil do komisního prodeje. I kdyby krajský soud tuto skutečnost hodnotil jako výhodu ve smyslu ust. § 46 odst. 3 daňového řádu, nemohl námitku shledat důvodnou. Jak bylo výše opakovaně konstatováno, žalobce si o zboží svěřeném do komisního prodeje nevedl žádnou evidenci. V průběhu daňového řízení neprokázal kdy a jaké množství zboží do komisního prodeje převzal.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl k jakým výhodám ve smyslu ust. § 46 odst. 3 daňového řádu přihlédl, žalobce kromě shora zmíněným, žádné další výhody svědčící v jeho prospěch neoznačil.

Proti penále, sdělenému dodatečným platebním výměrem a potvrzené napadeným rozhodnutím žalovaný nevznnesl v žalobě žádné námitky.

Krajský soud z důvodů výše uvedených žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 29. března 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu